

[Maisted]

har kapital, ikke har tillid til den førte pengepolitik, men kræver langt større rente, end regeringen og dermed Nationalbanken havde tænkt sig de skulle have.

Det er selvfølgelig en naturlig reaktion på den politik, der føres af en regering, der i årevis har ført landet ud i en mere og mere kaotisk situation. Jeg tager selvfølgelig den foregående mindretalsregering med i denne betragtning. Det kan undre, at befolkningen holder socialdemokratiet ved magten. Men det skyldes sikkert, at socialdemokratiet pr. tradition har en stor vælgerskare, som stemmer på partiet, fordi de tror, det er det samme parti som i H. C. Hansens dage, og mange stemmer af frygt for udviklingen i håb om, at landets største arbejderparti er garant for, at landet ikke ender i kaos.

Socialdemokratiet og statsministeren har jo ført en dygtig kampagne, hvor det er lykkedes indtil nu at bilde befolkningen ind, at samfundet skal være kompliceret og i økonomiske vanskeligheder, og at den store arbejdsløshed er udlandets skyld, samt at socialdemokratiet er årsagen til, at det hele ikke er meget værre, end det er.

Endelig holdes socialdemokratiet ved magten af de store faglige organisationer, der hver især mener at kunne få fremmet deres særinteresser på andre befolkningsgruppers bekostning.

Men ingen kan tænkes at holde socialdemokratiet ved magten, hvis det afgørende er at fremme befolkningens velstand og værne om den personlige frihed.

Årsagen til den svigtende konkurrenceevne på grund af den høje rente skal ses i sammenhæng med den økonomiske politik og den øvrige samfundsnedbrydende politik, socialdemokratiet står for. Kendsgernerne viser, at det er en forfæjlet politik, der har ført i tusindvis af danske ud i ulykke. Det er lykkedes at oppiske et had til dansk erhvervsliv, der er fuldstændig uforståeligt, fordi det er det, vi alle sammen skal leve af.

Dansk erhvervsliv er ikke noget abstrakt begreb, det er dér, hvor – i hvert fald indtil videre – over halvdelen af befolkningen tilbringer deres arbejdsdag. Dansk erhvervsliv er fundamentalt set sundt og meget fleksibelt, og der er mange ikke-udnyttede muligheder på de internationale markeder, et effektivt fungerende erhvervsliv som det danske kunne drage fordel af, hvis de rette forudsætnin-

ger herfor blev skabt i den økonomiske politik her i landet.

Men regeringen, der desværre har fået støtte af partiet venstre, ønsker ikke at skabe den nødvendige ændring i den økonomiske politik. Denne regering ved bedre end de tusindvis af danske virksomheder, hvordan man skaber velstand for befolkningen; derfor lægger det offentlige beslag på næsten to tredjedele af vor produktion. Denne regering ved bedre end nogen, hvordan man afskaffer arbejdsløsheden; derfor ansætter den flere og flere i den offentlige sektor til at udføre uproduktivt arbejde. Denne regering har skabt enorme underskud på de offentlige budgetter, der tvinger regeringen til at optage lån i ind- og udland, og for at nogen overhovedet vil købe disse statspapirer, skal der være en høj rente og en skattefri kapitalgevinst.

På grund af det offentliges overforbrug og andet overforbrug har vi betalingsbalanceunderskud over for udlandet. Det vil sige, at vi har behov for at få fremmed valuta hjem som lån, og regeringen er også af den grund nødt til at fastholde et højt renteniveau, der tvinger danske erhvervsvirksomheder til at låne i udlandet.

I den forbindelse kender vi jo SV-regeringens politiske mål, at betalingsbalanceunderskuddet over for udlandet skal bringes ned til 6,5 mia kr. i 1979, og jeg har forstået, at SV-regeringen ingen berettigelse har, hvis man ikke kan nå dette mål. Alle andre tror ikke på, at SV-regeringen kan nå dette mål, og det vil sige, at befolkningen må regne med nyvalg senest i slutningen af 1979.

Venstre er åbenbart af den opfattelse, at det private forbrug skal holdes nede i 1979, om nødvendigt med øgede skatter og med en højere rente. Så skulle man jo tro, det var muligt at nå dette mål, når man bremser for importen og øger omkostningerne for dansk erhvervsliv. Men dette kunstgreb vil ikke hjælpe – på grund af lønglidninger og andre udgifter, der bliver væltet over på produktionen og derved formindsker vore muligheder for at øge eksporten.

Hvad der er endnu værre, er, at regeringen ikke har tænkt sig at gøre noget ved den offentlige sektor, hvor det store overforbrug ligger. På trods af at man fortæller befolkningen, at en forbrugsudvidelse på 1-2 pct. er uacceptabel, fortsætter det offentlige med